

ENTER

ยอดเชฟ

요리의 신

เทพนักปรุง

GOD OF COOKING

10

Yangchigi-jari ียงชู
มีจอน ปา

ยอดเซฟเทพนิกปรุง 10

Yangchigi-jari เขียน มีมิวณิ แป

God of Cooking#10

By Yangchigi-jari

Copyright © 2017 Yangchigi-jari

All rights reserved

Thai language copyright © 2020 JAMSAI PUBLISHING CO.,LTD

Thai language edition arranged with Munpia Co. Ltd.

through Eric Yang Agency Inc.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2652-6

ภาพประกอบ Natalia Hubbert / Shutterstock.com

จัดพิมพ์โดย

ENTER

สำนักพิมพ์เซ็นเตอร์บุ๊กส์

285/33 ถนนเจริญตินทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@enter-books.com

เว็บไซต์ www.enter-books.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จตุรรม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

1 เพื่อน ๆ

ปลาคือดกกลิ่นกินมะเขือเทศไม่สามารถเป็นกระแสได้เท่าไซเร็กจางโนหรือเนื้อหกออย่าง แต่ทั้งมินจุนและคายาก็ไม่รู้ลึกผิดหวัง เพราะไม่ได้คาดหวังตั้งแต่แรกอยู่แล้ว เมนูนี้นำมาเปรียบกับไซเร็กจางโนและเนื้อหกออย่างไม่ได้ โดยเฉพาะไซเร็กจางโนที่สาธารณชนเข้าถึงได้ง่าย

แต่ปลาคือดกกลิ่นกินมะเขือเทศเป็นเมนูที่เหมาะสมกับการนำเสนอให้นักชิมมากกว่าบุคคลทั่วไป เพราะยังได้สัมผัสรสชาติมากเท่าไรก็ยิ่งทำให้เข้าใจคุณค่าของเมนูนี้มากเท่านั้น

แน่นอนว่าถ้ารายการของพยองยุนได้ออกอากาศ ปลาคือดกกลิ่นกินมะเขือเทศก็จะได้รับความนิยมเป็นอย่างมากในประเทศเกาหลี แต่พยองยุนต้องการให้รายการนั้นที่ความสามารถอันยอดเยี่ยมของมินจุนกับคายามากกว่า

ต่อให้ผ่านไปสักสิบปี แม้คนจะลืมเลือนเมนูนี้ไปบ้าง แต่การเปลี่ยนแปลงที่หลงเหลือไว้ในวงการอาหารก็ไม่อาจจะจางหายไปได้ง่ายๆ

"อร่อยมากเลยล่ะ"

เทเรซ่าพูดถึงเมนูนี้^{นี้}ขึ้นมาพลางเอนกายลงบนโซฟา โคลอี้เหลือบมองเล็กน้อยก่อนจะหันกลับมาองกระดาษโน้ตที่เต็มไปด้วยไอเดียเกี่ยวกับอาหาร

ปลาคือดอกสิ้นกินมะเขือเทศ...

โคลอี้ก็เคยได้กินเมนูนั้น และเธอก็มีสูตรด้วย ครั้งแรกที่ได้กินเธอพูดว่า "ทำไมถึงทำอาหารแบบนี้ออกมาได้ น่าอัศจรรย์มากเลย!" ค่าย่าจึงถามกลับมาว่าอยากรู้สูตรหรือเปล่า พวกเขาหวังดีกับโคลอี้เพราะพวกเขา^{ู้}คิดว่าโคลอี้ต้องใช้ความพยายามมากแค่ไหนเพื่อการเติบโตของตัวเอง

โคลอี้คาบปากกาเอาไว้ในปาก ผ่านไปสักพักปากกาก็ร่วงหล่น
คิดอะไรไม่ออกเลย

ตอนนี้โคลอี้กำลังคิดสูตรอาหารอยู่ แต่ความรู้สึกหงุดหงิดที่ก่อตัวขึ้นก็ทำให้เธอคิดอะไรไม่ออก

"คิดอะไรอยู่เหรอ หน้ามึนเชียว"

"ผิดแล้วล่ะ นี่เป็นสีหน้าตอนไม่มีความคิดในหัวเลยต่างหาก"

โคลอี้เอาคางเกยโต๊ะ ตอนนี้ปัญหาที่เธอมีไม่ใช่แค่เรื่องสูตรอาหารเท่านั้น แต่ยังมีปัญหาเรื่องฝีมือการทำอาหารด้วย

"พอได้เป็นอาจารย์สอนทำอาหารฉันก็^{ู้}ได้ว่าฉันเก่งเรื่องทฤษฎีมาก"

"อวดตัวเองก็ได้แหละ อิม ถ้าฉัน^{ู้}ฉันก็ขอหลายชิ้นเธอได้แล้วสิ"

"ฉันพูดจริงนะ ฉันอยากให้ฝีมือของตัวเองดีขึ้นกว่าเดิมไวๆ จัง...

เธอทำยังไงถึงร้องเพลงดีขึ้นได้"

"ฉันร้องเพลงดีตั้งแต่เกิดแล้ว"

"กลับบ้านไปเลย"

โคลอี้ขึ้นไปประตูพร้อมทำหน้าที่ เธอไม่รู้ว่าเพื่อนตัวแสบคนนี้
มาหาเพราะว่างหรือมาหาเพราะอยากให้เธอทำของอร่อยให้กิน

ดีล่ะ ต่อไปจะไม่ทำอะไรให้กินแล้ว

โคลอี้ทำสายตาแข็งกร้าว เทเรซ่าจึงยกไหล่

"ฉันซ่อมเยอะมาก แต่ก็ร้องเพลงดีเป็นพื้นฐานอยู่แล้ว ถ้าฝีมือ
การร้องเพลงมีตั้งแต่ศูนย์ถึงร้อย ตอนเกิดมาฉันก็มีแปดสิบคะแนน
แล้วล่ะ หลังได้เรียนอะไรเพิ่มเติมอีกหน่อยก็เข้าใกล้ร้อยพอดี"

"ถ้าฉันคนที่เกิดมามีห้าสิบคะแนนจะอย่างไร"

"ก็ต้องพยายามให้มาก ไม่ใช่แค่ทุ่มเทเวลาอย่างเดียว แต่ต้อง
ใช้เวลาให้มีประสิทธิภาพมากที่สุด เพื่อนฉันหลายคนก็เป็นแบบนั้น"

"อืม" โคลอี้แบ่ปากพลาจมอยู่กับความคิด

"ฉันคิดว่าเธอดีขึ้นแล้วเชียว แต่ทำไมถึงมีความคิดแบบนี้อีกล่ะ
โคลอี้"

"ปกติฉันก็เป็นคนคิดเยอะอยู่แล้ว"

"นี่ไม่ใช่แค่คิดเยอะเฉยๆ แล้วล่ะ หรือเธอได้รับแรงกระตุ้นจาก
ปลาคือดกสิ้นกินมะเขือเทศ"

"ก็มีส่วน"

"เธออยากจะเป็นอะไรกันแน่"

สีหน้าของเทเรซ่าจริงจังขึ้น

"เธออยากเป็นทั้งนักวิจัยอาหารและเป็นเซเลบด้วยใช่ไหม"

"ใช่"

"เธอก็เก่งทั้งสองเรื่องแล้วนี่ คนที่เรียนกับเธอก็ประเมินเธอดี
รายการอาหารของเธอก็เรตติ้งดี รอบนี้แจ็กสันยังเสนอให้เธอเป็นที่ปรึกษา
เมนูอาหารด้วย ใครๆ ก็มองว่าเธอประสบความสำเร็จทั้งนั้นล่ะ"

"การประสบความสำเร็จมันไม่สำคัญหรอก ฉันแค่อยากทำอาหารให้ดีขึ้น"

"เหมือนมินจุนกับคายนะเหรอ"

"เปรียบเทียบกับสองคนนั้นไม่ได้หรอก"

"แต่ที่เธอเป็นแบบนี้ก็เพราะสองคนนั้นไม่ใช่เหรอ?"

คำพูดเสียดแทงใจทำให้ไหล่ของโคลอี้ห่อเหี่ยวลงทันที เทเรซ่าจึงลูบหลังของเพื่อนผู้น่ารักและน่าสงสาร

"มีใจอยากแข่งขันมันก็ดีอยู่หรอก แต่เธอก็ต้องมีความมั่นใจในตัวเองด้วย"

"ความมั่นใจในตัวเองเหรอ"

"เธอต้องมั่นใจว่าเธอเอาชนะได้ ไม่ว่าจะเป็นมินจุนหรือคายนาคอลอี้ที่ฉันรู้จักต้องทำแบบนั้นได้แน่นอน หรือว่าไม่ใช่กันล่ะ"

โคลอี้อยากตอบออกไปว่าไม่ใช่ เพราะภายในใจของเธอยังมีความอ่อนแอซ่อนอยู่ แต่เธอไม่อาจแสดงความอ่อนแอต่อหน้าเพื่อนคนนี้ได้

"คงใช่จัง"

ดังนั้นเธอจึงซ่อนมันเอาไว้ เพราะเชื่อว่าเดี๋ยวมันก็ถูกลบออกไปจากสมองของเธอเอง

"เข้ามาก่อนสิ รถติดหรือเปล่า"

"ตึกแล้ว รถไม่ติดหรอก"

โคลอี้ยิ้มพลางยื่นมือที่ถือถุงกระดาษออกไป แอนเดอร์สันจึงหรีตามอง

"ฉันกับเจเน็ตเล็กกินม้อตโต้มาลึ่กพั่กแล้ว"

"อย่ากังวลไปเลยน่า แค่โดนัทกับคุกกี้เอง ไม่อ้วนหรอก"

"นี่เธอเมามาเหรอ"

แอนเดอร์สันถามด้วยน้ำเสียงไม่อยากจะเชื่อ โคลอี้จึงหัวเราะคิกคักเหมือนเด็กๆ ก่อนจะเดินเข้าไปในบ้าน

"แคทเธอริน! ฉันมาแล้ว"

"เฮ้! แคทเธอรินกำลังจะหลับแล้ว เจเน็ตกำลังก่อกวนอยู่"

"หลับแล้วเหรอ เสียตายจัง"

วันนี้โคลอี้ดูเอาแต่ใจแปลกๆ ทั้งที่ปกติเธอมักจะนึกถึงแต่คนอื่น แอนเดอร์สันถอนหายใจออกมาเบาๆ

"อย่าเสียงดังนะ ถ้าแคทเธอรินตื่นแล้วจะเป็นเรื่อง"

"เข้าใจแล้วว่า เลิกจู้จี้ซะทีเถอะ" โคลอี้เบะปากก่อนจะพูดออกมาเบาๆ "ช่วงนี้นายคงยุ่งมากเลยนะ 'แคทส์ยอร์น' ใกล้จะเปิดแล้วนี่"

"ใช่ แต่ก็ยังมีเวลามานั่งคุยกับเธอแบบนี้ได้"

แอนเดอร์สันตอบอย่างเย็นชา ความจริงแล้วเขายุ่งมาก ถ้าเป็นคนอื่นเขาคงจะบอกว่าเหนื่อยและไม่ให้มาหาที่บ้านแบบนี้ แต่โคลอี้ไม่ใช่คนอื่น เขากับเธอเป็นเพื่อนสนิทกัน ไม่ได้รู้จักกันแค่ผิวเผิน นอกจากนี้ น้ำเสียงของโคลอี้ตอนที่โทรมาก็เต็มไปด้วยความหนักใจ

"คำว่าแคทเธอมาจากชื่อของแคทเธอรินสินะ"

"ใช่ เวลาแคทเธอรินหัวเราะน่ารักดี"

"นายนี้บ้าไปแล้ว ตั้งชื่อร้านอาหารด้วยเหตุผลง่าย ๆ แค่นี้เนี่ยนะ"

โคลอี้ยิ้ม อึกไม่นานแอนเดอร์สันก็จะออกจากร้านกรูตโตเพื่อมาทำร้านอาหารของตัวเอง ครั้งหนึ่งเขาเคยคิดว่าจะมีวันที่ตัวเองได้เป็นหัวหน้าเซฟของกรูตโตหรือเปล่า แต่ตอนนี้เขากลับอยากเป็นอิสระอนาคตของคนเราช่างเดาได้ยากจริงๆ

"แคทเธอรินทำให้โลกของฉันเปลี่ยนไป เรียกได้ว่าตอนนี้โลกทั้งใบของฉันเป็นของแคทเธอริน เมื่อก่อนฉันอยากเป็นเซฟที่เก่งกว่าใคร แต่ตอนนี้ฉันอยากเป็นพ่อที่ดีของแคทเธอริน แค่นี้ก็พอแล้ว ฉันอยากเป็นพ่อที่แคทเธอรินภูมิใจมากที่สุด"

"นายเปลี่ยนไปมากเลยนะ แอนเดอร์สัน"

"เธอเองก็จะเป็นเหมือนกัน ถ้ามีลูกเธอจะเข้าใจ"

"พูดประโยคนี้กับสาวโสดได้ยังไง"

"ฉันเคยคิดว่าถ้ามินจูนคบกับเธอไม่ใช่ค้าย่ามันจะเป็นยังไงนะ ค้าย่าน่าจะต่อให้ไม่มีมินจูนก็น่าจะอยู่ได้ การใช้ชีวิตคงไม่ต่างจากทุกวันนี้สัก แต่เธอน่าจะเปลี่ยนไปมาก"

"เรื่องมันก็ผ่านมาแล้ว จะพูดถึงอีกทำไม"

"ก็เพราะมันผ่านมาแล้วไงเลยพูดได้"

ถ้าโคลอี้ยังตัดใจจากมินจูนไม่ได้เขาก็คงไม่กล้าพูดแบบนี้หรอก โคลอี้มองโดนัทที่อยู่บนโต๊ะกลางพิมพ์

"ถ้าได้คบกันชีวิตของฉันก็คงจะเปลี่ยนไปมากเลยล่ะ แต่ไม่ว่าอย่างไหนแค่แป๊บเดียวแล้วเลิกกันได้"

"ถึงตอนนั้นเธอก็ควรสู้สิ"

"ค้าย่าเป็นคนเข้มแข็ง"

โคลอี้ยิ้มอย่างขมขื่น

"และมินจูนก็เฝ้ามองแต่ค้าย่ามาตั้งแต่แรก"

"มันก็จริง"

แอนเดอร์สันพยักหน้าเห็นด้วย แต่โคลอี้รีบส่ายหน้า

"นั่นแหละ! เรื่องมันผ่านไปแล้ว! คุณเรื่องอื่นกันเถอะ วันนี้ฉันตั้งใจมาคุยเรื่องอาหาร"

"กำลังคิดสูตรอาหารใหม่อยู่เหรอ"

"เปล่า ไม่ใช่เรื่องสูตร ฉันแค่คิดว่ามีวิธีไหนบ้างที่จะทำให้ฝีมือการทำอาหารดีขึ้น"

"อย่างเธอน่าจะคุยเรื่องสูตรมากกว่าเรื่องฝีมือการทำอาหารนะ"

"จั้นเหรอ...บางทีฉันก็คิดว่าการที่เอาแต่คิดสูตรอาหารอย่างเดียวมันทำให้ฉันเจ็ยกว่าเซฟคนอื่น"

"ไม่เห็นจะเจ็ยเลย"

"ถ้าจั้นก็..."

โคลอี้หีบสมุดโน้ตออกมาจากกระเป๋า แล้วค่อยๆ เปิดให้ดูที่หน้า

"ฉันวางโครงสร้างของสูตรอาหารเอาไว้แบบนี้ แล้วค่อยๆ ปรับทีละนิด นายคิดว่าไง"

"วิธีของเราไม่เหมือนกัน เธอก็ต้องทำตามวิธีของเธอสิ"

"แล้วอันนี้ถ้าใส่ซาวร์ครีมกับผงกะหรี่เข้าไปในเนื้อวัวจะให้ความรู้สึกเหมือนเป็นอาหารหุๆ ไร้ปล่าณะ"

"ก็มีความเป็นไปได้"

หลังจากที่ทั้งสองพูดคุยกันอยู่ประมาณครึ่งชั่วโมงเจเน็ตก็เดินลงมาพร้อมหาวหวอด

"สองคนทำอะไรกันอยู่"

"อ้อ เจเน็ต มาพอดีเลย เรากำลังคุยเรื่องสูตรอาหารกัน"

"เรื่องอะไรนะ"

ตอนแรกเจเน็ตยังมีอาการงัวเงีย แต่พอได้ฟังและได้เห็นหน้าตาที่สดใสของโคลอี้เจเน็ตก็ยิ้มออกมา

เซฟผู้อ่อนหวาน

แม้จะไม่ได้ทำงานในร้านอาหาร แต่โคลอี้ก็เดินอยู่บนเส้นทางที่เกี่ยวกับอาหารเหมือนพวกเขา เชื้อไฟของโคลอี้ช่วยเติมเชื้อไฟภายในตัวของแอนเดอรส์สันกับเจเน็ต ทั้งสองล้มความเหน็ดเหนื่อย และพูดคุยเรื่องอาหารกับโคลอี้เกือบทั้งคืน

แล้วเวลาก็ล่วงเลยไป

วันที่ 'แคทเธอริน' จะเปิดตัวใกล้เข้ามาแล้ว

ปกติแล้วยังใกล้จะถึงวันที่สำคัญแบบนี้ตัวเอกของงานก็มักจะตื่นเต้นจนนอนไม่หลับทั้งคืน แต่แอนเดอรส์สันไม่เป็นเช่นนั้น เพราะช่วงที่ผ่านมาเขายุ่งมาก ความตื่นเต้นจึงไม่อาจเอาชนะความเหนื่อยล้าได้ พอหัวถึงหมอนเขาก็หลับเป็นตาย

แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ตื่นก่อนที่นาฬิกาปลุกจะทำงาน เขาหันไปมองเจเน็ตที่กำลังหลับอยู่พอลงความคิดว่าโชคดีที่นาฬิกาปลุกยังไม่ดัง เพราะเจเน็ตเองก็เหนื่อยเหมือนกัน ต่อให้ไม่มีเสียงนาฬิกาปลุกก็ยังมีเสียงร้องของแคทเธอริน แม้พักนี้แคทเธอรินจะไม่ค่อยตื่นมากกลางดึกบ่อยๆ ก็ตาม

แอนเดอรส์สันปิดนาฬิกาปลุกพลงลุกขึ้นอย่างระวัง ตอนนีเขารู้สึกหิวมาก หรือเมื่อวานกินอาหารเย็นเร็วเกินไปนะ แต่เขาก็อดทนไว้ร้านอาหารของเขาไม่ได้เปิดแค่ตอนเย็น แต่เปิดตอนกลางวันด้วย ดังนั้นต้องคงประสาทรับรสเอาไว้ให้ดีที่สุดก่อนจะลงมือทำอาหาร เพราะถ้าท้องอิมประสิทธิภาพในการรับรสจะแย่ลง

แอนเดอรส์สันออกจากบ้านทันที มีเรื่องต้องทำมากมาย ต้องไปที่ร้านขายวัตถุดิบ ตรวจสอบเช็คสภาพของซอสและเนื้อที่หมักทิ้งไว้ในครัว

วันเปิดร้านวันแรกไม่ได้ยุ่งุ่นวายเป็นพิเศษ เพราะมันก็ยุ่งซ้ำๆ เดิมๆ

เหมือนกันทุกวัน ต่อแต่นี้ไปเขาต้องเริ่มตื่นยามเช้าเหมือนวันนี้ คิดๆ แล้วก็เริ่มรู้สึกประหวั่นเล็กน้อยเพราะมันคงจะไม่ได้สบายนัก

มินจุนกับคาย่ามีชีวิตแบบนี้มาตั้งนานแล้ว และตอนนี้ถึงคราวที่แอนเดอร์สันจะต้องล้มรหัสชีวิตแบบนี้บ้าง

หลังจากข้อวัตรอุทิศและตรวจสอบสูตรอาหารในที่สุดดวงอาทิตย์ก็เคลื่อนมาอยู่เหนือบ้าน เงาบนถนนหดเหลือนิดเดียว นั่นหมายความว่าใกล้ถึงเวลาที่จะต้องต้อนรับลูกค้าแล้ว

"เจ็ด"

"ครับ เชฟ"

"รู้สึกยังไงบ้าง"

"ดีครับ เชฟ"

"งั้นเหรอ"

แอนเดอร์สันหยิบเส้นใส่ลงไปใต้น้ำที่กำลังเดือดปุดๆ แคทส์ยอร์นได้รับความสนใจตั้งแต่มองยังไม่เปิดร้าน มันตั้งอยู่ในเบเวอรี่ฮิลล์ คอนเซ็ปต์คือร้านอาหารอิตาเลียนทั่วไป แอนเดอร์สันสามารถทำร้านอาหารแบบไฟน์ไดนิงเหมือนโรสโฮล์แลนด์กับโลดส์บริดจ์ก็ได้ แต่เขาไม่ทำเพราะเขาต้องการความเรียบง่าย พักหลังมานี้เขาไม่ค่อยชอบอาหารคอร์สที่ซับซ้อนสักเท่าไร

เมื่อก่อนนั้นที่เคยคุยกับโคลอี้ คาย่า และมินจุนว่าอยากเปิดร้านอาหารแบบไหนในอนาคต แอนเดอร์สันตอบว่าอยากทำร้านอาหารที่มีเอกลักษณ์เฉพาะ และตอนนี้เขาก็รู้แล้วว่าเอกลักษณ์ของเขาคืออาหารอิตาเลียน

เขาเขียนทำอาหารมาตั้งแต่เด็ก และกรูโตก็เป็นร้านอาหารอิตาเลียน ตอนเป็นเด็มีเชฟที่โรสโฮล์แลนด์ก็รับผิดชอบส่วนของพาสต้า ดังนั้นจึง

มีเทคนิคที่แม้แต่มีนจุนหรือค้ายาก็ทำไม่ได้ เรื่องนี้เป็นเรื่องที่เขาสนใจมาก พิซซาและพาสต้าของเขาไม่ด้อยไปกว่าอาหารที่มีนจุนและค้ายาทำเลย

หลังจากที่ได้เห็นมาร์โค เขาก็ยิ่งตระหนักได้ถึงสิ่งนี้ มาร์โคไม่เคยคิดว่าตัวเองแข่งขันกับมีนจุนและค้ายา ตอนแรกแอนเดอรัสน์เคยคิดว่าเพราะมาร์โคเป็นคนจิตใจดี แต่นั่นไม่ใช่คำตอบที่ถูกต้อง แม้กระทั่งโคลอี้ที่เป็นคนดีก็รู้สึกต่ำต้อยเมื่อเห็นมีนจุนเติบโตขึ้นเรื่อยๆ

ดังนั้นปัญหาไม่ได้อยู่ที่ใจดีหรือไม่ดี แต่เป็นเพราะมาร์โคมีความเชี่ยวชาญเฉพาะของตัวเอง

มาร์โคทำเบเกอรี่มาก่อนทำอาหาร ถ้าคิดว่าเป็นเบเกอรี่คืออาหารชนิดหนึ่งก็เรียกได้ว่าเขาคือคนทำอาหารที่ดำรงเอกลักษณ์ของตัวเองเอาไว้ได้เป็นอย่างดี ดังนั้นมาร์โคจึงไม่จำเป็นต้องรู้สึกอิจฉามีนจุนหรือค้ายาเลย

เมื่อเห็นมาร์โคเป็นแบบนี้ แอนเดอรัสน์ก็ค้นพบความเชี่ยวชาญของตัวเอง

คนอื่นจะมองว่าเราเป็นยังไงนะ

แอนเดอรัสน์คืบเส้นขึ้นมาหนึ่งเส้นแล้วเอาเข้าปาก รสสัมผัสเหนียวหนึบติดอยู่ที่ปลายลิ้น

และลิ้นของลูกค้าก็ต้องรู้สึกแบบนี้เหมือนกัน

วันนี้เป็นวันแรกที่แอนเดอรัสน์เปิดร้านของตัวเอง มีนจุนกับค้ายาจึงไม่มีทางพลาดแน่นอน ทั้งสองถึงกับปิดร้านหนึ่งวันเลยทีเดียว

ไม่เพียงแค่มีนจุนกับค้ายาเท่านั้น ทั้งโคลอี้ เรเซล และจาเวียร์ก็มากันพร้อมหน้า ความจริงแล้วสมาชิกทุกคนในโรสโอสแลนด์

ก็อยากมาร่วมแสดงความยินดี แต่ก็เกรงจะทำให้แอนเดอร์สันยุ่งมากกว่าเดิม

"ร้านสวยจังเลยนะ"

คาย่าเดินสำรวจรอบๆ พลังพิมพ์ออกมา สัมกับที่ตั้งอยู่ในเบเวอร์ลีฮิลล์ที่ขึ้นชื่อว่าเป็นย่านคนรวย ร้านของแอนเดอร์สันรวมไปถึงตึกในบริเวณนี้ทั้งเก่าแก่และสวยงามราวกับหลุดออกมาจากยุโรปสมัยกลาง

บรรยากาศภายในร้านดูหรูหราสมกับเป็นแอนเดอร์สัน ได้ยินมาว่าลูกค้าขาประจำเก่าแก่ของกรุโตเป็นคนลงทุนทำร้านนี้ซึ่งคาย่าคิดว่ามันจะไม่ใช่การลงทุนที่สูญเสียเปล่าแน่นอน เพราะอาหารของแอนเดอร์สันนั้นยอดเยี่ยมมาก

"ไม่ได้เจอกันนานเลยนะครับทุกคน โดยเฉพาะจาเวียร์ ไม่ได้เจอกันนานมากจริงๆ"

"นั่นสิ ต่างคนต่างก็ยุ่งกัน"

จาเวียร์ยิ้มแล้วตอบออกไป เรเชลพูดว่า

"เวลาผ่านไปเร็วจริงๆ เผลอแป๊บเดียวแอนเดอร์สันก็มีร้านแบบนี้แล้ว"

"ไม่ใช่แค่นี้ร้านนะครับ ลูกผมก็มีแล้ว"

"นั่นสินะ"

เรเชลหันไปยิ้มให้แคทเธอรินที่นั่งอยู่บนเก้าอี้ข้างๆ เจเน็ตแคทเธอรินหัวเราะคิกคักแล้วตะโกนเรียกแอนเดอร์สัน

"พ่อ!"

"อ๊ะ นั่นพ่อไง"

"แม่! พ่อทำอาหาร!"

"อาหารลูก ไม่ใช่อาหาร"

"อาหาร!"

"ใช่แล้ว เก่งมาก"

เจเน็ตเอ่ยชมพกลางลูปหัวของแคทเธอริน จาเวียร์มองภาพนั้นแล้ว
พึมพำออกมา

"ตอนนี้เธอเองก็กลายเป็นแม่คนแล้ว"

"ฉันเป็นแม่คนมาตั้งนานแล้วนะ"

"ไม่คุ้มเลย"

คำพูดของจาเวียร์ทำให้ทุกคนพากันระเบิดหัวเราะ ระหว่างนั้น
มินจุนก็หยิบเมนูขึ้นมา

"ที่นี่น่าจะเป็นไฟว์คอร์สลินะ"

"แอฟเพอไทเซอร์ พาสต้า พิซซ๋า จานหลัก แล้วก็ของหวาน แต่
แอนเดอรส์นบอกว่าจะสั่งแค่ไฟว์คอร์สก็ได้ พิซซ๋าก็แบ่งกันกิน ถ้าอิมแล้ว
ไม่ต้องสั่งจานหลักก็ได้"

ถ้าแอนเดอรส์นตั้งใจทำไฟน์ไดเน็งก็ไม่ต้องไปกว่าไลต์สบริดจ์
หรือโรสโอล์แลนด์แน่นอน แต่แอนเดอรส์นกลับเลือกทำในรูปแบบ
อะลาคาร์ต

"เป็นเกียรติมากที่คนฮอตอย่างพวกเธอมาเยือนร้านของสามีฉัน"

"พูดอะไรของเธอ"

"ก็ปลาคือดอกถิ่นกินมะเขือเทศกำลังฮอตนี่นา"

คำพูดของเจเน็ตทำให้ค้ายักไหล่

"ช่วยไม่ได้ คนมันฮอต อาหารก็เลยฮอตตามไปด้วย"

"เธอนี้ไม่รู้จั๊กถ่อมตัวเลยนะ"

"ทำไมล่ะ ฉันว่าค้าย่าเป็นแบบนี้ก็น่ารักดีออก"

"เฮ้อ สามีภรรยาคุณนี่"

เจเนตถอนหายใจให้กับคำพูดอันแสนเลี่ยนของมินจุน โคลอี้มองเพื่อนแล้วยิ้มก่อนจะพูดว่า

"แต่พวกนายสร้างมิติใหม่ให้กับวงการอาหารจริงๆ นะ"

"มันเป็นสูตรที่เคยคิดไว้นานแล้ว แต่หยิบขึ้นมาทำใหม่แล้วบังเอิญดังนะ" มินจุนตอบพร้อมทำหน้าเขินๆ

ระหว่างนั้นขนมปังก่อนอาหารก็ถูกนำมาเสิร์ฟ มันอร่อยมากจนมินจุนต้องหันไปมองทางครัว

[แอนเดอร์สัน ลุสโซ]

เลเวลการทำอาหาร : 8

เลเวลการทำของหวาน : 8

เลเวลการชิม : 8

เลเวลการตกแต่งจาน : 8

แอนเดอร์สันสมบูรณ์แบบจริงๆ

เลเวลของแอนเดอร์สันเพิ่มสูงขึ้น แม้ตอนนี้เลเวลการทำอาหารของมินจุนจะสูงกว่าแอนเดอร์สัน แต่มินจุนก็ไม่เคยคิดว่าตัวเองเป็นเชฟที่มีมาตรฐานสูงกว่าอีกฝ่ายเลย

แอนเดอร์สันมีสไตล์ที่ชัดเจน เจ้าตัวคิดว่าสไตล์นั้นคืออาหารอิตาเลียน แต่มินจุนคิดแตกต่างออกไป แอนเดอร์สันเป็นเชฟที่สมบูรณ์แบบ อาหารอิตาเลียนเป็นเพียงแค่อีสัน แต่จุดแข็งของแอนเดอร์สันก็คือความสมบูรณ์แบบไร้ที่ติ

ถ้าพิจารณาเลเวลโดยรวมแอนเดอร์สันเป็นคนที่ก้าวไปข้างหน้า

ยิ่งกว่าใครทั้งหมด และหลักฐานของความสมบูรณ์แบบนั้นก็สัมผัสได้จากแอฟเพอโทเซอร์ที่อยู่ตรงหน้า

"ทูน่าสปาเกตตี้เสิร์ฟคู่กับบังนาเกาด้า* ครับ"

"คอนเซ็ปต์ชัดเจนมาก"

มินจุนยิ้มกว้าง เขาสั่งทูน่าสปาเกตตี้มาเป็นแอฟเพอโทเซอร์บังนาเกาด้าเป็นอาหารดั้งเดิมของอิตาลี กินคู่กับผักหรือขนมปัง ซึ่งสิ่งที่แอนเดอร์สันนำมาให้กินด้วยกันก็คือทูน่าที่ทำออกมาในรูปแบบของเส้นสปาเกตตี้

มินจุนตักทูน่าขึ้นมา มันถูกหั่นได้มีความยาวและความหนากำลังดี บนทูน่าไม่ได้มีเพียงแค่บังนาเกาด้า แต่มีพิสตาชิโอครีมเบิลด้วย ดังนั้นสิ่งแรกที่มินจุนสัมผัสได้ก็คือรสชาติหวานของครีมเบิล ในไม่ช้ารสชาติที่แทรกซึมอยู่ในทูน่าก็กระจายความเปรี้ยวสดชื่นออกมาตามด้วยรสเค็มที่เป็นเอกลักษณ์ของแอนโชวี แล้วมุมปากของมินจุนก็ปรากฏรอยยิ้ม

"อร่อยมาก"

ลิ้นของมินจุนรู้สึกถึงสิ่งที่แอนเดอร์สันตั้งใจที่จะเสิร์ฟออกมาหลังจากที่เดินบนเส้นทางอันยาวไกลในที่สุดเพื่อนของเขา ก็ค้นพบปลายทางของตัวเองแล้ว

"ขอฉันกินด้วยสิ"

ค้าย่าสั่งแอฟเพอโทเซอร์คนละอย่างกับมินจุน พอเห็นมินจุนกินอย่างเอร็ดอร่อยเธอจึงตักทูน่าเข้าปากแล้วเคี้ยวตุ้ยๆ

"อร่อยจริงๆ"

* บังนาเกาด้า (Bagna Càuda) เมนูอาหารเรียกน้ำย่อย ทำจากปลาแอนโชวีอบคดผสมกระทียมแล้วเค็มเนยกับน้ำมันมะกอกจนได้ออกมาเป็นซอสเหลว เสิร์ฟคู่กับผักสดนานาชนิด วิธีกินคือหยิบผักจิ้มลงไป ซอส รสชาติจะเค็มและมีกลิ่นค่อนข้างรุนแรง

"พูน่าให้รสสัมผัสเหมือนเส้นสปาเกตตี้เลย"

"และความหนานั้น...คนทั่วไปจะรู้มึ้นนะว่าความหนาทำออกมาเท่ากับเส้นสปาเกตตี้ด้วยนะ"

ถ้ามองอย่างละเอียดจะพบว่าบนพูน่าสปาเกตตี้มีร่องรอยของการหั่นด้วยมีด ต้องใช้มีดหั่นเท่านั้นจึงจะมีความหนาได้เท่ากับเส้นสปาเกตตี้จริงๆ อาจะฟังดูเหมือนง่าย แต่มันเป็นเทคนิคที่ต้องอาศัยความชำนาญมาก ซึ่งฝีมือระดับแอนเดอร์สันก็สามารถทำออกมาได้อย่างสมบูรณ์แบบ

มันจูนกับคாய่าเข้ามาตลอดว่าสักวันหนึ่งแอนเดอร์สันจะต้องขึ้นไปยืนอยู่บนจุดสูงสุดของโลก ดังนั้นทุกครั้งที่ได้ยินเสียงคร่ำครวญจากแอนเดอร์สันทั้งสองจึงไม่เห็นด้วยกับการคร่ำครวญนั้น เพราะแอนเดอร์สันที่พวกเขารู้จักเป็นคนที่ไม่จำเป็นต้องกังวลกับการเดินตามหลังใคร

"อรร้อยมึ้น แคทเธอริน"

"อึ่ม อ่าห้อย"

แคทเธอรินกินซูปหอมใหญ่พลาซายิมน์น้อยยิมน์ใหญ่โดยมีเจเน็ตคอยเซ็ดปากให้อยู่ตลอดเวลา โคลอี้อยากจะทำอ้อมมือไปหยิกแก้มของแคทเธอริน แต่ด้วยความที่นั่งไกลกันจึงทำให้อ้อมมือออกไปไม่ได้ โคลอี้จึงได้แต่ทำหน้ามู่ย พอเห็นดังนั้นคாய่าจึงพูดแซว

"ถ้าใครมาเห็นเข้าจะต้องคิดว่าเธอเป็นแม่แคทเธอรินแน่ๆ"

"เพราะไม่ใช่แม่ก็เลยเป็นแบบนี้"

เจเน็ตพูดแล้วอ้อม คนอื่นมองเห็นแคโนมูมที่น่ารักของเด็กน้อย แต่คนเป็นพ่อเป็นแม่จะต้องเจอกับความดีและความเหน้อยอย่างแสนสาหัส

คาซ่าเพิ่งความสนใจไปที่แอปเพอไทเซอร์ที่อยู่ตรงหน้า สิ่งที่เขา
สังเกตเห็นคือชีสนุ่มนวลแพะ มันคือท็อฟฟี่ที่ห่อหุ้มชีสนุ่มนวลแพะผัดกับ
หัวหอมและไวน์แดง ท็อฟฟี่ทำจากเลมอนและน้ำตาล และข้างล่างท็อฟฟี่
มีผงขนมปังสีดำโรยอยู่

การจัดจานสวยมาก พอใช้ส้อมกะเทาะท็อฟฟี่ให้แตก สิ่งที่อยู่
ภายในก็ไหลออกมาพร้อมกับลาวา คาซ่าตักทุกอย่างเข้าปากแล้วเลิกคิ้ว

"แคทเธอริน พ่อหนูทำอาหารอร่อยจริงๆ"

"อ้อ! หนูรู้!"

แคทเธอรินพยักหน้าพร้อมหัวเราะขอบใจ คาซ่ายิ้มแล้วตักอาหาร
ในจานของตัวเองส่งให้มินจุน

"อยากกินไหมล่ะ"

"แน่นอนอยู่แล้ว"

"อ่ะ"

คาซ่าป้อนใส่ปากมินจุน ท็อฟฟี่ที่กรุบกรอบ ชีสนุ่มมีกลิ่นหัวหอม
ซ่อนอยู่ กลิ่นนั้นเหมือนจะทะลุทะลวงเข้าไปในเพดานปาก ไม่เพียงแค่นั้น
กลิ่นของหัวหอมอย่างเดียว ยังมีกลิ่นของไวน์แดง ในขณะเดียวกัน
ความมันของชีสกับความหวานของท็อฟฟี่ก็สร้างความสะดวกอย่างลงตัว

[คุณเข้าใจสูตรของชีสนมแพะกับหัวหอมคาราเมลไหม?]

รู้สึกผิดกับแอนเดอรัลันซะมัด

มินจุนพยายามไม่มองหน้าต่างระบบที่ปรากฏตรงหน้าเขา ถ้าเป็น
คนอื่นเขาจะไม่ใส่ใจเท่าไร แต่เขาไม่อยากจะแอบอ่านสูตรอาหารของ
แอนเดอรัลันแบบนี้ เพราะความรู้สึกผิดเล็กๆ นี้เขาจึงเบนความสนใจ

ไปที่การตรวจสอบคะแนนการทำอาหารแทน

[ชีสนมแพะกับหัวหอมคาราเมลไลซ์]

ความสดใหม่ : 93%

แหล่งที่มา : (เนื่องจากใช้วัตถุดิบหลายชนิดจึงไม่เปิดเผยแหล่งที่มา)

คุณภาพ : สูง

คะแนน : 8/10

แปดคะแนน

เลเวลการชิมของมินจุนอยู่ที่เก้าคะแนนจึงวิเคราะห์สูตรนี้ได้ แต่รสชาติขนาดนี้มินจุนมั่นใจว่าจะต้องได้สิบคะแนนด้วยซ้ำ เพราะเป็นรสชาติที่ไม่มีอะไรขาดหายไปเลย แต่ถ้าจะต้องหาจุดบกพร่องให้ได้ ก็คงอยู่ที่รสชาติของชีสนมแพะมันเด่นจนเกินไป

แน่นอนว่ารสชาติของชีสนมแพะนั้นกระตุ้นลิ้นมากซึ่งถือว่าดีเสียอีกที่เป็นแบบนี้ เพราะนี่คือแอฟเพอโทเซอร์ มินจุนพึมพำออกมา

"ถ้าแอฟเพอโทเซอร์ทำออกมาได้ขนาดนี้แล้ว อาหารจานต่อไปจะเป็นยังไงนะ"

เอกลักษณ์เฉพาะตัวของแอนเดอร์สันคือเส้นแบบโฮมเมด ฝีมือไม่ได้ด้อยไปกว่าบริษัทผลิตเส้นใดๆ เลย โดยแอนเดอร์สันเอาชนะได้ด้วย ความสดใหม่

และยังมีความโรแมนติกเล็กๆ ด้วย

พาสต้าที่เซฟควบคุมทุกกระบวนการตั้งแต่ต้นจนจบคนกินก็จะสัมผัสได้ถึงเสน่ห์ของพาสต้าจานนั้น มินจุนตักพู่กันขึ้นสุดท้ายเข้าปาก แล้วนำขนมปังจิ้มกับบังนาเกาด้า รสชาติของบังนาเกาด้าเข้ากับขนมปัง

อย่างน่าประหลาดใจ

ใครจะเชื่อว่าร้านนี้ไม่มีปาดิซิเย่

เลเวลการทำของหวานของแอนเดอรัสน้อยที่แปด แม้จะเทียบมารีโคไม่ได้ แต่ก็ดีกว่ามินจุนและคายามาก

มินจุนหันไปมองรอบๆ นักชิมหลายคนกำลังทำหน้าตกใจ

ต้องตกใจอยู่แล้ว

มินจุนรู้สึกตื่นตันใจอย่างบอกไม่ถูก แอนเดอรัสนั้นเป็นเชฟที่สมควรได้รับการยอมรับ แต่น่าเสียดายที่ยังไม่ค่อยมีใครรับรู้เรื่องนี้สัก

และตอนนั้นเองลือบสเตอร์โบโลเนส* ก็วางอยู่ตรงหน้ามินจุน

"โอ้"

มินจุนร้องออกมา จัดจานได้สวยงามมาก มีทาร์ตเฟลโลวางอยู่บนพาสต้าโบโลเนส เรียงง่ายแต่สวยงามมาก และปริมาณก็กำลังดีสำหรับอาหารจานหลัก

มินจุนรู้สึกเศร้าที่จะต้องทำลายความสวยงามนั้น เขาใช้ส้อมมันเส้น จากนั้นก็ยกขึ้นมาดมเพื่อรันทรมย์กับกลิ่นของมัน เมื่อกลิ่นผ่านจมูกเข้าไปแล้วก็ถึงเวลากิน

เส้นลึงกวีนิสต์มีความนุ่มหนึบมาก ซอสโบโลเนสแทรกซึมอยู่ระหว่างเส้นเหล่านั้น กลิ่นลือบสเตอร์และกลิ่นทาร์ตเฟลโลบอวลอยู่ในปาก จมกลิ่นของมินจุนถึงกับสะท้าน

นี่เป็นพาสต้าที่ดีที่สุดที่ได้กินในปีนี้

มินจุนรับรู้ได้เป็นอย่างดีว่าแอนเดอรัสนั้นใช้ความตั้งใจและความอดทนในการหันเส้นขนาดไหน น้ำตาของมินจุนแทบจะไหลออกมาเมื่อนึกถึงความลำบาก ความเหน็ดเหนื่อย และความกังวลใจของแอนเดอรัสนั้น

* ซอสโบโลเนส (Bolognese Sauce) ซอสยอดนิยมนำมาแกงที่เมืองโบโลญญา ประเทศอิตาลี วัตถุดิบหลักคือเนื้อสับกับเนื้อสัตว์บด ซอสชนิดนี้เข้ากันได้ดีกับเส้นพาสต้าแทบจะทุกประเภท

มินจุนคาดหวังให้แอนเดอร์สันพิสูจน์ตัวเองและประสบความสำเร็จ เขาเจ็บปวดมากในตอนที่แอนเดอร์สันจ้องมองมาที่เขาและคิดว่าตัวเองต่ำต้อย

แต่ตอนนี้แอนเดอร์สันทำพาสต้าที่ไม่ว่าใครก็เทียบไม่ติด แม้แต่มินจุนเองก็ไม่มีconfidenceพอที่จะทำพาสต้าแบบนี้

[คุณไม่สามารถอ่านสูตรได้]

[คะแนนการทำอาหารของลีโอสเตอร์โบลเนสพาสต้ากินคู่กับทรัฟเฟิลโคมคือสิบคะแนน]

ไม่มีแม้แต่ความประหลาดใจใดๆ บนใบหน้าที่มีแต่รอยยิ้มแห่งความสุข พาสต้าจานนี้คือหลักฐานที่บ่งบอกว่าที่ผ่านมาแอนเดอร์สันเป็นกังวลไปเอง

มินจุนรู้สึกขอบคุณแอนเดอร์สันมากกว่าครั้งไหนๆ เพราะการประสบความสำเร็จของแอนเดอร์สันคือของขวัญอันล้ำค่า มินจุนหันไปมองแคทเธอริน

"แคทเธอริน"

"ฮา?"

"อร่าก่พ่อกู่มากเลย ทำยังไงดีล่ะ"

แคทเธอรินทำหน้าที่มู๋มู๋ทันที

"ไม่ได้นะ! พ่อเป็นของแม่! แต่อาเป็นเพื่อน!"

"ใช่ เป็นเพื่อน"

มินจุนยิ้มบางๆ ใจ่แล้ว เพื่อน จนถึงตอนนี้ก็เป็นแบบนี้และต่อไปก็เช่นกัน

พืชช้าและของหวานที่ถูกเสิร์ฟออกมาหลังจากนั้นก็สมบูร์นแบบ
ไม่แพ้กัน เรเซลรู้สึกปลาบปลี้มใจมาก ในแต่ละวันที่รื้อรอยเพิ่มขึ้น
บรรดาลูกศิษย์ของเธอต่างก็ส่องแสงเปล่งประกาย

ฉันเคยรับรู้หรือเปล่านะว่าแอนเดอร์สันเติบโตใหญ่จนถึงขนาดนี้

เธอไม่อาจปฏิเสธว่าตัวเองเอาแต่จ้องมองมินจูนเพียงคนเดียว
มันเป็นความผิดพลาดที่ไม่มีอะไรจะแก้ตัว

เธอเป็นอาจารย์ที่น่าอายมากจริงๆ เรเซล ไรส

ตอนที่ทุกคนกำลังกินของหวานใกล้หมดแอนเดอร์สันก็เดินออกมา
เรเซลรู้สึกอับอายจนไม่กล้าเงยหน้าขึ้นมอง เธอไม่มีความมั่นใจพอที่จะ
พูดออกไปว่าเขาเติบโตแล้ว เพราะเธอคิดว่าตัวเองไม่มีคุณสมบัติ
เพียงพอที่จะพูดแบบนั้น

"เฮ้ แอนเดอร์สัน"

คยาเรียกแอนเดอร์สันพลางยกมือขึ้น แอนเดอร์สันจึงยิ้มแล้ว
แตะมือกับเธอ

"เป็นยังไงบ้าง ดีหรือเปล่า"

"จะไม่ดีได้ยังไงล่ะ"

จาเวียร์ตอบเสียงดังฟังชัด แอนเดอร์สันจึงยิ้มอย่างพอใจ ความจริง
เขาก็รู้คำตอบอยู่แล้วเพราะบรรยากาศภายในร้านกำลังบอกว่าอาหาร
ของเขาเป็นอย่างไร

"พวกนายคงจะรู้สึกแบบนี้ทุกวันสินะ"

แอนเดอร์สันหันไปมองมินจูนกับคยา ไม่ใช่ว่าเขาไม่เคยรู้สึก
แบบนี้ เพราะไม่ว่าจะเป็นที่ไรสโฮล์แลนด์หรือที่กรูตโตถ้าลูกค้าบอกว่า
อร่อย แม้เขาจะไม่ใช้หัวหน้าเซฟเขาก็ดีใจมาก

แต่ความรู้สึกในตอนนั้นมันยากต่อการอธิบายออกมาเป็นคำพูด

และวันนี้เป็นวันแรก มันก็เลยยิ่งรู้สึกมากขึ้น ตอนนี่เขาเป็นหัวหน้าเซฟ และกำลังนำพาร้านของตัวเองไปข้างหน้า เมื่อได้ยืมลูกค้าชั้นชมอาหารของเขา เขาก็มีความสุขมาก

เส้นทางที่เขาเดินมานั้นยาวไกลมากจนไม่อาจจะมองเห็นจุดเริ่มต้นได้เลย

แอนเดอร์สันมองมินจุน เขาอยากได้ความเห็นจากมินจุน เพราะที่ผ่านมามีเขาเองแต่รอยเท้าของมินจุนมาโดยตลอด

มินจุนเองก็มีอะไรมากมายอยากคุยกับแอนเดอร์สันเช่นกัน แต่ถ้อยคำเหล่านั้นกลับจุกอยู่ที่ลำคอ ในที่สุดคนที่พูดออกมาก่อนก็คือแอนเดอร์สัน

"นายคิดอย่างไร"

"แคทเธอรินมีพ่อที่ดี เจเนตมีสามีที่ดี ส่วนฉันก็มีเพื่อนที่ดีมาก"

เป็นคำตอบที่ห่างไกลจากเรื่องอาหาร แต่แอนเดอร์สันก็รู้สึกว่ามันเป็นคำตอบของทุกคำถาม อันที่จริงไม่ว่ามินจุนจะพูดอะไรออกมา แอนเดอร์สันก็มีความสุข

พวกเขาไม่จำเป็นต้องคุยอะไรกันให้มากมาย เพราะได้คุยกันไปด้วยอาหารเรียบร้อยแล้ว มินจุนรับรู้และเข้าใจแอนเดอร์สันอย่างกระจ่างแล้ว

ระหว่างพวกเขาไม่มีความเข้าใจผิดหลงเหลืออยู่เลยแม้แต่น้อย ความจริงข้อนั้นทำให้แอนเดอร์สันอบอุ่นหัวใจเป็นอย่างมาก

ในคืนนั้นปาร์ตี้เล็กๆ ถูกจัดขึ้นที่บ้านของแอนเดอร์สัน มันเป็นปาร์ตี้ที่ไม่มีอาหาร มีเพียงไวน์ที่แต่ละคนต่างซื้อติดไม้ติดมือกันมา

"อาหารของนายอร่อยมากเลย แอนเดอร์สัน"

ฤทธิ์ของไวน์ทำให้แก้มของคาย่าแดงกำ

"ขอบใจมาก"

"คิดมาก่อนมั้ยว่าจะมีวันนี้"

"ก็เคยคิดเอาไว้..." แอนเดอร์สันพูดพลางหันไปมองคนอื่นๆ ที่กำลังพูดคุยกันอย่างสนุกสนาน "และในที่สุดวันนี้ก็มาถึงจริงๆ"

"ขอบใจนะ"

แอนเดอร์สันไม่เข้าใจว่าคาย่าขอบใจเรื่องอะไร แต่ไม่ช้าเขาก็ได้รู้เหตุผลนั้น

"นายเหนื่อยมามาก ขอบใจนะที่เดินมาจนถึงตรงนี้"

"ต่อไปก็คงจะเหนื่อยมากขึ้น แต่ถึงอย่างนั้น...ไม่ว่าฉัน เอมินจูน เจเน็ต หรือโคลอี้ เราจะต้องก้าวเดินต่อไปข้างหน้าโดยไม่ท้อและไม่ยอมแพ้"

"ใช่ เราจะเดินไปด้วยกัน" คาย่ายกแก้วขึ้นมาชนกับแก้วของแอนเดอร์สัน "แต่มีศรัทธาของพวกเขา"

แอนเดอร์สันพึมพำเบาๆ

"แต่แคทเธอริน"

ความจริงแล้วทั้งคาย่าและแอนเดอร์สันต่างก็กังวลกับโคลอี้ แต่หากพิจารณาถึงสถานการณ์ในตอนนี้อย่างถี่ถ้วน คนที่แย่งที่สุดก็คือจาเวียร์แน่นอนว่าการเป็นเดมี่เซฟของโรสโฮลส์แลนด์ถือว่ายากยิ่งยวดมากแล้ว แต่เมื่อเทียบกับคนรอบตัวก็ถือว่าจาเวียร์ยังยากอยู่ที่เดิม

ทว่าคาย่าและแอนเดอร์สันไม่ได้เป็นกังวลกับจาเวียร์มากนัก เพราะภายนอกจาเวียร์ดูสบายดี แน่ใจว่าจริงๆ เขาอาจจะฝึกฝนจนเหนื่อยล้าก็ได้ แต่การที่คนอื่นแสดงความเห็นใจทั้งที่เจ้าตัวไม่ได้

แสดงท่าทีเหน้อยล้าออกมา มันอาจยังเป็นการทำลายศักดิ์ศรีของจาเวียร์

ท่ามกลางความกังวลของคนอื่นจาเวียร์กลับใช้ชีวิตอย่างปกติสุข
เมื่อก่อนเขาอาจจะเคยเหน็ดเหนื่อยกับความรู้สึกที่เหมือนตัวเองกำลัง
ตามหลังเพื่อนๆ แต่แล้วเขาก็คิดว่าภารกิจवलในเรื่องแบบนั้นเป็นเพียง
การใส่เสื้อที่ไม่เหมาะกับตัวเอง

สิ่งที่เขาใส่ใจก็คือการพัฒนาฝีมือของตัวเองโดยไม่ต้องไปเปรียบเทียบกับใคร เขาแค่อยากทำอาหารที่ยอดเยี่ยมออกมาในแบบของตัวเอง ดังนั้น
ทุกครั้งที่มีเวลาว่างจาเวียร์จึงมักไปรบกวนเรเชลอยู่เสมอ

"มาอีกแล้วหรือ"

"ฮ่าๆ มาบ่อยเกินไปหรือเปล่าครับ"

"ไม่เป็นไรหรอก ว่าแต่มีอะไรไม่สบายใจหรือเปล่า"

"ก็แค่อยากฟังคำแนะนำของอาจารย์นะคะครับ"

"อืม ดูเหมือนเธอจะชอบฟังคำแนะนำของฉันมากจริงๆ"

เรเชลยิ้มบางๆ แอนเดอร์สันผู้ซึ่งเคารพและเชื่อฟังเธอมากกว่าใคร
ยังไม่มาหาเธอบ่อยขนาดนี้เลย ก่อนหน้านั้นจาเวียร์ไม่ได้เป็นแบบนี้
ตอนที่มินจุนกับแอนเดอร์สันยังทำงานที่นี้จาเวียร์มาหาเธอน้อยมาก
จนแทบจะนับครั้งได้ แต่หลังจากที่มินจุนกับแอนเดอร์สันไม่อยู่แล้ว
จาเวียร์ก็มาหาเธอทุกครั้งที่ว่างและไม่ลังเลที่จะถามหากมีเรื่องสงสัย

"ผมอยากจะทำเรื่องแคทส์ยอร์นครับ"

"แคทส์ยอร์น?"

"พอได้เห็นอาหารของแอนเดอร์สันผมก็คิดอะไรได้หลายอย่าง
แอนเดอร์สันเคยรับผิดชอบแผนกพาสต้า เขาจึงมีความชำนาญเรื่อง
พาสต้ามากกว่าเราทั่วไป ผมรับผิดชอบอาหารจานหลัก ผมก็เลยสงสัยว่า
ผมมีความพิเศษหรือความชำนาญบ้างหรือเปล่าครับ"

นั่นเป็นคำถามที่สมควรถามอย่างยิ่ง อาหารจานหลักคือจุดศูนย์กลางรวมของคอร์สและยังมีขอบเขตกว้างมาก เพราะไม่ว่าจะเป็นวิธีการปรุงอาหารแบบไหนก็เป็นจานหลักได้ทั้งนั้น ตอนแรกเขาคิดว่าเป็นโอกาสที่ดีที่เขาได้รับผิดชอบแผนนี้ แต่ตอนนี้กลับคิดว่ามันคงเป็นไปได้ที่เขาจะเก่งทุกอย่างและยากมากที่จะสร้างเอกลักษณ์ในแบบของตัวเองขึ้นมา

ตกลงเอกลักษณ์ของเราคืออะไร

นั่นเป็นคำถามที่เกิดขึ้นภายในใจของจาเวียร์ เขาไม่สนใจว่าตัวเองจะเดินตามหลังเพื่อนหรือไม่ แต่เขาทนไม่ได้หากอาหารของตัวเองยังไม่สมบูรณ์พอ

"เธอคิดว่าตัวเองไม่มีเอกลักษณ์สินะ"

เรเชลพูดร่ากับอ่านความรู้สึกของจาเวียร์ออก ใบหน้าของจาเวียร์จึงแดงก่ำด้วยความอาย เขาไม่ได้อายที่ตัวเองยังมีฝีมือไม่มากพอ แต่อายที่ตัวเองแสดงความไม่มั่นใจออกมา

"แล้วอาจารย์มองว่ายังไงเหรอครับ"

"บนโลกใบนี้ไม่มีเซฟคนไหนไม่มีเอกลักษณ์เป็นของตัวเองหรอกนะ"

เรเชลตอบด้วยน้ำเสียงสงบนิ่ง แต่จาเวียร์กลับมีสีหน้าสับสน

"แต่เซฟทุกคนไม่ได้ยิ่งใหญ่เหมือนกันหมดนี่ครับ"

"ใช่แล้วล่ะ แต่ตอนนี้เธอไม่ได้ถามฉันว่าเธอยิ่งใหญ่หรือเปล่า เธอถามว่าเธอมีเอกลักษณ์หรือเปล่าไม่ใช่เหรอ"

"แล้วเอกลักษณ์ของผมคืออะไรครับ"

"เธอเคยคิดหรือเปล่าว่าอาหารของตัวเองต่างกับอาหารของคนอื่นยังไง"

"ถ้าจะให้พูดตรงๆ..." จาเวียร์ลั้งเลลึกพัก ก่อนจะตัดสินใจพูดออกมา

"ผมไม่เคยสังเกตเห็นจุดเด่นของอาหารตัวเองเลย แอนเดอร์สันเก่งเรื่องพาสต้า"

และพิชชา มินจุนก็มีฝีมือและมีประสาทรับรสที่แม่นยำจนสร้างสรรคอาหารอย่างไซเร็กจาโนออกมาได้ ผมไม่รู้ว่าคุณเองไม่มีเอกลักษณ์หรือแค่ยังหามันไม่เจอ ถ้าเป็นอย่างหลังผมจะพยายามหามันให้เจอครับ"

จาเวียร์ไม่ได้แสดงท่าทีผิดหวัง ตรงข้ามเขากลับรู้สึกว่าได้รับแรงกระตุ้น เขาเป็นคนไม่ยอมแพ้อะไรง่ายๆ อาจจะมีบ้างที่รู้สึกอ่อนแอ แต่เขาก็มีวิธีจัดการกับความอ่อนแอของตัวเอง ซึ่งเรเชลชอบจาเวียร์ตรงจุดนี้

ความจริงแล้วถ้ามองตรงจุดนี้จาเวียร์อาจจะเหนือกว่าเรเชลด้วยซ้ำ แม้เรเชลจะมีฝีมือที่โดดเด่นมากเมื่อเทียบกับเซฟคนอื่นๆ แต่เธอก็ยังคงเจ็บปวดกับการเดินตามหลังแดเนี่ยล

"จำเจเรามีได้มั้ย"

"คนที่เขานักชิมนะเหรอครับ"

"รู้มั้ยว่าครั้งหนึ่งเขาเคยฝันอยากเป็นเซฟ"

"เหมือนจะเคยได้ยินมานะครับ"

เจเรมีเป็นลูกค้าขายประจำของโรสโธแลนด์ ทุกครั้งที่มาก็มักจะถกเถียงกับเรเชลเสมอ จาเวียร์จึงจำได้แม่น

"ออยู่ ก็เลิกฝันอยากเป็นเซฟแล้วบอกว่าจะเขานักชิม เขาบอกว่าตัวเองไม่เหมาะกับการทำอาหาร ไม่ว่าจะพยายามแค่ไหนความสามารถของเขาก็ยังมีขีดจำกัดอยู่นั่นเอง เขาบอกว่าเมื่อเทียบกับคนอื่นๆ แล้วเขาไม่มีเอกลักษณ์อะไรเป็นพิเศษ แต่ตอนนี้เขานักชิมที่ประสบความสำเร็จมาก พอลองมาคิดดูแล้วถ้าเขายังตั้งแต่อำหารอยู่อีกเขาจะเป็นเซฟแบบไหนกันนะ"

"ก็คงจะเป็นเซฟที่ยอดเยี่ยมในแบบฉบับของเขาั้งครับ ผมเคยเห็นเขาวิจารณ์อาหาร สายตาที่เขามองอาหารดูละเอียดอ่อนมาก

ถ้าเขาเป็นเซฟเอกลักษณะของเขาอาจเป็นความละเอียดอ่อนก็ได้ล่ะครับ"

"ไม่หรอก เขาอาจจะไม่ได้เป็นเซฟที่เยี่ยมยอด อันที่จริงเจเรมี
เบื่อการทำอาหารมาก เขาอาจจะชอบแค่การทำอาหารเลี้ยงแขก
ในเวลามีคนมาเที่ยวบ้าน แต่การทำอาหารซ้ำๆ กันทุกวันอาจเป็นเรื่อง
น่าขมลูกสำหรับเขาก็ได้ การเลิกทำอาหารจึงน่าจะเป็นการเลือกที่ดีที่สุด
สำหรับเขา"

"ว่าแต่ทำไมถึงพูดเรื่องนี้ล่ะครับ"

"อย่างที่เรพูดเมื่อกี้ สายตาของเจเรมีเวลาที่มองอาหารนั้น
ดูละเอียดอ่อนมาก นั่นอาจเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวของเขาก็ได้"

"อาจารย์กำลังจะบอกให้ผมมีความละเอียดอ่อนแบบนั้นหรือครับ"

"เปล่า จันพูดเพื่อให้เขามีแรงผลักดัน"

"แรงผลักดัน?"

ดวงตาของจิวเวียร์เบิกกว้าง แรงผลักดันเป็นคำที่เขาไม่เคย
จินตนาการถึงมาก่อน

"อย่ากังวลไปเลย มันไม่ใช่เรื่องแย่นะ เซฟระดับโลกหลายคน
ก็ต้องอาศัยแรงผลักดันเหมือนกัน"

"แล้วแรงผลักดันมันเป็นยังไงหรือครับ"

"เธอรับหน้าที่ดูแลอาหารจานหลักซึ่งมีนียามากกว้างมากจน
กลายเป็นว่าไม่มีเอกลักษณ์มากที่สุด สิ่งที่ต้องตระหนักก็คือข้อนี้
จนได้รู้ความล้มเหลวของตัวเองผ่านออฟเพอโทเซอร์ แอนเดอร์สัน
ผสมและชนิดแป้งจนทำพาสต้าได้เก่งมาก ส่วนมินจุนก็เข้าใจเรื่อง
อาหารโมเลกุลาร้อยอย่างลึกซึ้ง เธอเองก็จะต้องได้รับการผลักดันจาก
มุมมองเหล่านี้"

"ครับ"

จาเวียร์พยักหน้าอย่างหนักแน่น ตอนแรกเขาเคยคิดว่าตัวเอง โชคดีที่ได้รับผิดชอบอาหารจานหลัก เพราะคำว่า 'หลัก' ก็ชัดเจนแล้วว่า สำคัญ แต่เมื่อเวลาผ่านไปเขาก็ได้รู้ว่าความคิดนั้นผิด เพราะอาหาร จานหลักมีวัตถุดิบที่หลากหลาย วิธีทำก็มากมาย จาเวียร์คุ้นเคยกับ วัตถุดิบและวิธีทำทั้งหมดก็จริง แต่คุ้นเคยแบบครึ่งๆ กลางๆ เท่านั้น

"เธอยังไม่รู้จักตัวเองสินะ"

"ครับ?"

"คนที่หมักเนื้อสัตว์ไม่ใช่ทั้งมินจุนและแอนเดอร์สัน แต่เป็นเธอ คนที่ย่างเนื้อเก่งกว่าใครก็คือเธอ คนที่ทำให้ขอสงกับวัตถุดิบเข้ากันได้ เป็นอย่างดีก็คือเธอ แต่เธอเอาแต่คิดว่าตัวเองยังไม่ดีพอ คนเราน่ะนะ 'ไม่ว่าจะคิดอะไรมันก็จะตั้งผลลัพธ์แบบนั้นออกมา'"

เรเซลดบไหล่ของจาเวียร์เบาๆ พร้อมจ้องมองด้วยดวงตาที่มีน้ำตา เลือดล้น แม้ทั้งสองจะดูไม่เหมือนกันเลย แต่ก็มีสิ่งเล็กๆ ที่คล้ายกันอยู่ นั่นคือความมั่นใจในตัวเอง เธอไม่อยากทำให้จาเวียร์มีชีวิตในแบบที่ เสียเวลาเหมือนเธอ

"เวลามองอาหารเธอเป็นคนที่กังวลมากกว่าใคร อันนี้จะอร่อยมั๊ย จะถูกปากคนอื่นหรือเปล่า ทั้งหมดเป็นเพราะความไม่มั่นใจในตัวเอง ดังนั้นเธอจึงต้องเพิ่มแรงผลักดันให้ตัวเอง"

เรเซลดหยุดพักหายใจครู่หนึ่ง

"ใช่แล้ว เธอพูดถูก มินจุนนำเสนอรสชาติให้ออกมาเป็นศิลปะ ได้ดีกว่าใคร เจเนตก็รู้จักทำอาหารตามเทรนด์ แอนเดอร์สันไม่ได้มีดีแค่ ฝีมือในการนวดแป้งเท่านั้น แต่ยังมีเซ็นส์ที่ละเอียดอ่อนมาก พวกเขา ไม่ได้มีแค่ข้อดี พวกเขายังมีข้อด้อยด้วย เพียงแต่พวกเขาอมรับข้อด้อย ของตัวเองแล้วปรับปรุงแก้ไข แต่เธอไม่เคยได้ลองสังเกตข้อด้อยของ

ตัวเอง เธอก็เลยเป็นเซฟที่ไม่มีข้อด้อย ในขณะที่เดียวกันก็เป็นเซฟที่ไม่เปล่งประกาย"

ดังนั้นจาเวียร์จึงยังเป็นเซฟที่ไม่สมบูรณ์ แต่จะก้าวเดินไปในตอนนี้ก็ยังไม่สายเกินไป

"มั่นใจในตัวเองหน่อยสิ เธอคือลูกศิษย์ของฉันนะ"

เรเซลพูดกับลูกศิษย์ที่ไม่มีความมั่นใจคนนี้

"ฉันไม่ยอมรับคนไม่มั่นใจในตัวเองมาเป็นลูกศิษย์หรอกนะ"

หลังจากได้ฟังคำแนะนำของเรเซลสีหน้าของจาเวียร์ก็ผ่อนคลายราวกับได้ยกความหนักอึ้งออกไปจากหัวใจ พอจาเวียร์กลับไปแล้วเรเซลก็ยังจมอยู่กับบทสนทนาเมื่อครู่ ในบรรดาคำแนะนำที่เธอบอกจาเวียร์มีหลายคำแนะนำที่เธอควรบอกตัวเองด้วย

ความไม่สมบูรณ์แบบก็กลายเป็นข้อดีได้ด้วยสินะ

เรเซลไม่เคยตระหนักถึงเรื่องนี้มาก่อน จาเวียร์ช่วยดึงความคิดที่ซ่อนอยู่นี้ออกมา และตอนนี้เธอกำลังจมอยู่ในความคิดนั้น ระหว่างเธอกับแต่เนี่ยลมีความแตกต่างกันจริงหรือไม่ ถ้ามีจริงมันอาจจะไม่ได้เป็นความแตกต่างกันของความสามารถที่สูงหรือต่ำ แต่เป็นเพียงแค่ความแตกต่างกันเฉยๆ หรือเปล่า

ในเวลาเช่นนี้เรเซลอิจฉาจาเวียร์ ไม่สิ เธอลิจฉาบรรดาลูกศิษย์ของตัวเอง ตอนที่ทำอะไรติดขัดพวกเขาก็เดินเข้ามาถามอาจารย์และยังมีเพื่อนๆ ให้คอยเปรียบเทียบหรือแข่งขัน ในขณะที่เธอกลับเดียวดาย

บางทีนั่นอาจจะเป็นความหนักอึ้งที่แขวนอยู่กับคำว่าเซฟที่เก่งที่สุดในโลกก็ได้ ถ้าจะเป็นเซฟที่เก่งที่สุดในโลกก็ต้องเดินอย่างเดียวดาย

ดังนั้นวันนี้เธอจึงยังคงแค้นเคืองเขามากขึ้นกว่าเดิม

"คุณจะไปแบบนั้นไม่ได้นะ แดเนี่ยล"

ความสัมพันธ์ระหว่างสามีภรรยาไม่ได้ราบรื่นนัก ทั้งสองเป็นคนรักอิสระและไม่ชอบการถูกบังคับ แต่ไม่ว่าจะรักอิสระแค่ไหนคำว่าสามีภรรยาก็ผูกมัดทั้งสองเอาไว้

แดเนี่ยลใช้ชีวิตอย่างอิสระจนถึงที่สุด มือของเรเซลจึงไม่อาจคว้าจับมือของเขาเอาไว้ได้ ในที่สุดภรรยาของสามีผู้นี้ถึงแต่ตัวเองก็ต้องพบเจอกับความโดดเดี่ยว

เธอเคยสงสัยว่าถ้าคนที่ตายเป็นเธอไม่ใช่เขา เธอจะมีชีวิตไม่ต่างไปจากเธอในตอนนี้อย่างไรนะ แต่เขาคงจะไม่จมอยู่กับความต่ำต้อยแน่นอน ซึ่งจุดนี้ทำให้เธอรู้สึกพ่ายแพ้แดเนี่ยลเสมอมา อิสระของเขาทำให้เธอพ่ายแพ้

มือของเรเซลจับปากกาแน่น ในสมุดเต็มไปด้วยความคิดมากมายที่เกี่ยวกับอาหาร ไม่ว่าจะป็นอาหารของเธอเอง อาหารของลูกศิษย์ อาหารของแดเนี่ยล หรืออาหารของคนอื่นๆ ทุกสิ่งทุกอย่างถูกจดเอาไว้

แต่ก็ยังไม่เพียงพอ เธอนึกถึงคำตอบของมินจุนตอนที่เธอถามว่าเธอยังบกพร่องในเรื่องไหน

'ความไม่สมบูรณ์แบบครับ'

เรเซลกำหมัดแน่น วันเวลาล่วงเลยไป ลูกศิษย์พากันเติบโต

เธอเองก็ต้องเติบโตเช่นกัน

และแล้วช่วงเวลาที่จะได้คว้าความสมบูรณ์แบบไว้เมื่อก็มาเยือน...

‘ไอศบริดจ์’ เป็นไปด้วยดีกว่าที่คาดไว้มาก
จนกลายเป็นสัญลักษณ์ของแอลเอและแคลิฟอร์เนียไปแล้ว
อาจเพราะเหตุผลนี้ทำให้วันหนึ่งมีจดหมายมาถึงมินจุนกับคาย่า
จดหมายส่งมาจากทำเนียบขาว
คำเชื้อเชิญจากประธานาธิบดี!

...

ชีวิตของมินจุนเองก็เป็นไปด้วยดีกว่าที่คาดไว้มากเช่นกัน
ทว่าพิกนี่ก็ยังมีเรื่องที่รบกวนจิตใจเขา
นั่นคือเงื่อนไขการได้มาซึ่งเวลาการทำอาหารระดับสิบ
‘ความสมบูรณ์แบบ’
แต่ต่อให้ทำอาหารสิบคะแนนออกมาได้ก็ยังไม่ใช้ความสมบูรณ์แบบ
ตกลงความสมบูรณ์แบบที่ระบบว่ามันคืออะไรกันแน่

